

[Glistrup]

Nu har arbejdsministeren stået her og talt i lange baner om det ligebehandlingsvilkår, der hedder lønnen. Jeg vil bare ganske ydmygt sige til ham, at dette Folketings vigtigste opgave er at få afskaffet arbejdsløsheden – som ministeren måske slet ikke har opdaget eksisterer – og det gør man ved at nedsætte lønomkostningerne. Når folk skal have en højere lønindtægt, samtidig med at lønomkostningerne nedsættes, så kan det kun ske på en eneste måde, nemlig ved en skattelovgivning, der betyder, at folks skatter nedsættes, så de får mere at råde over, og når man skal lave skattelovgivning, kan man ikke give nogle specielle skatteregler for folk i typiske kvindefag, eller hvad det er, arbejdsministeren skriver vis-a-vis side 19 i Ekstra Bladet. Derfor lader dette sig ikke give sig.

Det kan da godt være, at man på et eller andet tidspunkt i en fjern fremtid, hvor man har noget at gøre godt med og skal til at ændre lønrelationerne, skal ændre dette, men så er det helt andre grupper, der skal hjælpes: kloakarbejdere, forfattere, kunstnere, tandlæger og sådan nogle og bestemt ikke den gruppe omsorgsarbejdere, ministeren taler om, og for hvem det efter bedste Florence Nightingale-princip er arbejdet, der bærer lønnen i sig selv; de skal ikke have mere i pengeløn.

Elisabeth Arnold (RV):

Som hr. Glistrup sagde, er det vanskeligt at regulere disse forhold ved lovgivning, og jeg tror, vi alle sammen kan være enige om, at det ville være vidunderligt, hvis vi helt kunne slippe for at have love på dette område, hvis det var sådan, at man her i samfundet behandlede mænd og kvinder fuldstændig ens og sagde, at det gør ingen forskel, om man er af det ene eller det andet køn. Men sådan spiller klaveret jo ikke. Det er jo faktisk sådan, at der er tale om store forskelsbehandlinger i arbejdslivet og masser af andre steder, og mange af os kender ord sproget om, at hvis man skal komme frem i livet som kvinde, så skal man se ud som en kvinde, opføre sig som en dame, tænke som en mand og arbejde som en hest. Det er vilkår, som kan være vanskelige for alle at leve op til.

Også ifølge det her foreliggende lovforslag øges Ligestillingsrådets kompetence, og det hilser vi fra radikal side velkommen. Vi har overhovedet ikke nogen bekymring ved at give dette udmærkede organ noget mere at rive i.

Desuden er vi meget glade for bestemmelsen om den omvendte bevisbyrde. Her rækker man en hånd til en gruppe kvinder, som står i en utrolig trængt situation, nemlig den at være blevet afskediget i en situation, hvor de er gravide og står uden job, samtidig med at de står i et ubehageligt afhængighedsforhold til deres arbejdsgiver. Det er et vigtigt princip, men det er positiv særbehandling, og det vedkender vi os. Vi skal bare være klar over, at positiv særbehandling er noget, man indfører som en medicin, som patienten kan undvære, når vedkommende er blevet rask.

Altså radikal tilslutning til forslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Glønborg, ikke kan være til stede, skal jeg på hr. Glønborgs og mit partis vegne tilsige støtte til det af arbejdsministeren fremsatte forslag.

Det, vi i Kristeligt Folkeparti især er glade for ved dette forslag, er den positive beskyttelse, der er af gravide kvinder og af kvinder og mænd på barselorlov, samt det, som andre har henvist til, nemlig § 16, stk. 4:

»Såfremt en afskedigelse finder sted under fravær på grund af graviditet, barsel eller adoption, påhviler det arbejdsgiveren at godtgøre, at afskedigelsen ikke er begrundet i disse forhold.«

Vi er klar over, at det er den omvendte bevisbyrde, men vi synes, den i denne situation er rigtig. Vi kan tilslutte os også dette punkt og ikke alene tilslutte os, men også udtrykke tilfredshed med det.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne takke for den positive modtagelse, som igen viser, at det bliver et samlet Folketing mod Fremskridtspartiet, der vedtager lovgivningen på dette område, og det er der ikke meget overraskende i.

Jeg har i min fremsættelsestale fremhævet et problem, som det med den omvendte bevisbyrde skaber, nemlig at man så ikke kan behandle sagerne i det fagretlige system i henhold til hovedaftalens principper. Det synes jeg altså også er et problem, vi bør dyrke og drøfte i forbindelse med udvalgsbehandlingen, men ellers takker jeg for modtagelsen.